

במדינה

אופנה

יאמשטרדם באהבה

אופנת גברים

חדשה פולשת לישראל

באמצעות מתכנן אופנה

הולנדי

כל הגברים שאתנו להתהדר במכנסי ג'ינס שהוקים וחולצה זרוקה, מתבקשים לקחת את כל הסמרטוטים האלה ולשים אותם בפנינה חבויה בארון, עד להודעה חדשה. האופנה הגברית עומדת ערב מהפך. כה, הגבר ילבש מעטה חליפות בכל שעות היום והערב, יענוב עניבות רחבות ומצויינות, רות, או מטפחות צבעוניות סביב צווארו.

מעצבי אופנה ואן-דייק

כוכב חדש

כל זאת, אם הגבר יהיה מוכן לשמוע ל- עצתו של מתכנן האופנה ההולנדי וילם ואן דייק, היכול בעצמו לשמש דוגמה לכל גבר.

בתצוגת-אופנה ראשונה מפרי עיצובו, שנערכה במלון פלזה בתל-אביב, בויימה עליידי ערודי ואלה גרא והתנחתה עליידי קריין הרדיו משה טימור (בתחילה מחויי- טת היטב, בצבע שחור, לשעות הערב), הופיע ההולנדי בחליפה בצבע כחול כהה, עניבה כחולה עם נקודות אדומות וחולצה לבנה מפוספסת בתכלת. הוא צפה בחמישה הדוגמנים הצעירים שלו, כשהם מציגים בפני הנוכחים במקום חליפות מחוייטות בצבעים שמרניים, כמו בזו, אפור, חום וכחול. בין הדוגמנים בלטו שניים: ראול קוברינסקי, שהגיע מאמסטרדם לפני כמה חודשים, ויהושע שחם, שהוא מישפטן.

עם סיגר כפה. מי שאימץ את האופי נאי בן ה-42 הוא מיפעל בגיר, חברת-בת של תשלובת פולגת. נכון שלבגיר היה קודם רומן אפנתי עם המעצב הפאריסאי הדידו פיר קארדן, אך הרומן הצטנן משום שקארדן התפור על יותר מדי מוצרים. אומנם בגיר וקארדן עדיין לא התגרשו סופית, והחלטה על כך תיפול בקרוב, אך הכוכב החדש הוא ללא ספק הגבר ההולנדי שמתגורר בלונדון ומתכנן חליפות גדולות ומפורסמות באירופה כולה. לארץ הוא יבוא ארבע פעמים בשנה, לחמישה ימים בכל פעם, ויעצב את חליפות הגברים של בגיר. הוא גם מתכנן לטפל בגברים הישראליים, ועומד לתכנן גם להן מלתחה סולידית יותר. חברת בגיר אפילו פותחת לו בוטיק בדיזנגוף-סנטר, שם יוצגו יצירותיו, וכל הגברים שבכיסים מצוינות חמשת אלפים לירות יוכלו לרכוש חליפות פרי עיצובו במחיר העממי הזה — עממי, לדברי מנהלי פולגת, האחיים חיים וישראל פולק.

דוגמן קוברינסקי

עניבות רחבות ומטפחות צבעוניות

כל הבדים לחליפות אלה עשויים מצמר נקי, פלגל ומחיר, ומיוצרים, כמוכן, ב- מיפעלי פולגת. עובדה זו הופכת את החלי- פות ל"תוצרת כחול לבן".

חמשת הדוגמנים שהציגו חליפות ספורט, חליפות לאנשי עסקים וחליפות לשעות הר- פנאי, היו צעירים מאד, בעלי גיורה דקה ופנים צעירות, וכאשר עלו על הבמה עם סיגר כפה, נראו כילדים שהעישון עדיין אסור עליהם.

מה החידוש בחליפות אלה? ובכן, לדברי ישראל פולק יש כמה חידושים. קודם-כ-ל הבדים הסינתטיים שייכים לעבר. עכשיו מייצרים את החליפות מבדים יותר טבעיים. שביה, רוחב הדש הולך וצר, אם לפני שנה היה רוחב הדש בוקט 12 ס"מ, כיום הוא 8 ס"מ ויגיע בקרוב עד 6 ס"מ. שלישית, הקפל במכנסיים נעלם לחלוטין. אך חליפה שעלתה בשנה שעברה 1,700 ל"י, נמכרת השנה ב-2600 ל"י. באירופה, לעומת זאת, נמכרות חליפות בגיר במחירים הנעים בין 60 ל-100 דולאר.

תצוגת-האופנה הסתיימה בחליפות ערב מיוחדות לחתנים, כשהבדים הם מקטיפה או מהיר עדין.

האם יאמץ הגבר הישראלי את יצירות המתכנן ההולנדי? ימים גידור.

תיאטרון

סימורו של מרחף

עתידו של הבימרתף

שנועד לשחקנים צעירים

ולבמאים טריים, לומה בערפל

ביום חורפי אחד, בינואר 1978, נכנסו שני פקחים מעיריית תל-אביב לאולם הבימרתף, ערכו בדיקה קצרה והודיעו לפנינה גרי, מנהלת המקום, ולהנהלת הבימה, שעליהם לסגור את האולם. הני- מוקים: תנאי בטחון לקויים, קירות-עץ חשופים לצאתה, חוסר פתחי-הירום.

כשביל אנשי הבימרתף היתה זו מכה קשה. הם עמדו אז בפיתחה של עונה חדשה שהבטיחה להיות עשירה בהצגות חדשות — עבודות ביכורים הן של מחזאים הן של במאים וצוותי-הפקה. בינואר היה זה דיר- מיסנה שהורד מהקרשים כאשר גורל הבי- מרתף נימטר לידיהם של המהנדסים ור- קבלני-הבניין. ההכנות להעלאת ההצגה הגיעו לסיומן וכבר נערכו חמש הצגות למזמנים, שבעיקבותיהן הגיעו ביקורות טובות מאד. למרבה המול נמצאה אכסניה אחרת להצגה — היא הועברה לאולם הקטן ועדיין רצה בהצלחה.

לא כן היה גורלן של מוסה והפרעונית

דוגמן שחם

אים צעירים, ותאפשר לבמאים מוכשרים, שלא ניתנה להם הזדמנות קודמת, לעבוד ולהתגלות.

לא היתה זו הפעם הראשונה שבה חשבו בהבימה בכיוון זה. בניית האולם הקטן עצמו היא תולדה של הצורך שנוצר אז, ב-1958, להתמודד עם מחזות קאמריים יותר שאפילו הבימה לא יכלה כבר להתעלם מהם.

"חל תהליך של התמסדות בתיאטרון," סיפר שלמה בר-שביט, לשעבר המנהל האמנותי וכיום שחקן מן השורה. "תהליך שחייב הקמת במה שבה אפשר יהיה לדבר בשקט ולא לצעוק. אני ראיתי בחו"ל מקומות בהם יושבים אנשים בין צינורות ורואים הצגות. בכל העולם התחילו לחפש מקומות חדשים להצגות בעלות צוותים מצומצמים. בארץ כבר היו מועדונים או מרתפים שהתחילו לפעול, כאשר צוותים קטנים חיפשו מקומות קטנים. המועדונים הראשונים הוקמו עליידי מפלגות כמו מפ"ם, מפא"י ואחדות-העבודה. גם כדי לקרב אנשים וגם כדי לתת אפשרות ל- אנשים משלהם.

"אחר-כך הדבר צמח, והתחילו לעשות הצגות. הצגות של שלושה אנשים ויותר כבר דרשו מקומות גדולים יותר, כמו צוותא. הבימה גילתה את הדבר די מאוחר, למרות שבשנות ה-60 המאוחרות היה רעיון לעשות בהבימה מועדון-לילה ומלתח להצגות נסיוניות, ושרגא פרידמן היה צריך לעמוד בראשו. אבל בעונותינו ה-7 רבים כסף לא היה. אני זוכר ששרגא התמנה למנהל האדמיניסטרטיבי, כך ש- חלומות היו אבל הם לא יצאו לפועל. כשהוקם הבימרתף, לפני חמש שנים, היה הרעיון העיקרי לתת מקום לשחקנים צעיר- רים, לתפאורנים ולבמאים טריים. יש גם מחזות שמטבע כתיבתם הם מיועדים ל- הבימרתף, כי הקהל יותר מצומצם, השחקן יכול להתקרב יותר אל הקהל, יש אווירה אינטימית יותר, ואפשר להעלות בעיות שאי אפשר להעלותן במקום גדול כמו הבימה, בגלל הקהל העצום."

ביום רפואי. כשהתמנה יוסף יורעלי למנהל האמנותי של הבימה השתנה אופיו של המקום, הוא אף ניסגר לזמן מה ופנינה גרי עזבה. רק עם בואו של שלמה בר- שביט להנהלה חזרה פנינה גרי והבימרתף שב למתכונתו המקורית, עם תפיסת הסדנא יכלו להיווצר צירופים כמו דיר מיסנה — מחזו של ערבי צעיר המועלה עליידי בנימיני צמה, ממייסדי הבימה, וניקול, סיפורו המצויין של יצחק בן-נר, שהומחו (החשך בעמוד 42)

מנהלת גרי

מכבי האש סגרו תיאטרון

רה גרי, "זו היתה דוגמה להצגה שהורדה מעל קרשיה-במה לא ביגלל ביקורת קשה או ביגלל קופה גרועה, אלא ביגלל סידורי הבטיחות הגרועים במקום. ההצגה מוסה והפרעונית היא דוגמה לסוג העבודות ש- לשמן הוקמה הבמה הזאת, במה שהיתה אמורה להיות סדנא לתיאטרון נסיוני חדש."

ההתמסדות. לפני חמש שנים היתה פנינה גרי שחקנית מהמניין בהבימה, יוזמת הרעיון לנצל את המרתף שבשיפולי בניין התיאטרון הלאומי הענק והמצופה, ולהפכו לבמה פעילה בנוסף לאולם הגדול והאולם הקטן. היא ניבחרה למנהלת הבימרתף, והיא שהעניקה לו אז את אופיו, כסדנא נסיונית שתעלה מחזות מקוריים של מחזר